

Kancelář prezidenta republiky

V Praze dne 31. srpna 2023

Č. j.: KPR 6306/2023-1

Kancelář prezidenta republiky (KPR) obdržela dne 7. srpna 2023, s odkazem na zákon č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, žádost [REDAKCE], o poskytnutí těchto informací:

kopie kompletní složky vyřizování žádosti o milost pro pana Alexandra Ereta, podané zřejmě v únoru 1990 jeho právním zástupcem JUDr. Milanem Hulíkem a Ing. Petrem Uhlem, zamítnuté přípisem ze dne 5. května 1990 a podepsané vedle prezidenta republiky i ministryní spravedlnosti JUDr. Dagmar Burešovou. Jde mi především o zjištění, kdo ve struktuře Ministerstva spravedlnosti přešetření případu prováděl.

Pro vyřízení této žádosti byla sdělení KPR ze dne 22. srpna 2023 lhůta prodloužena do 31. srpna 2023.

KPR této žádosti částečně vyhovuje a v příloze připojuje

- kopii sdělení Ministerstva spravedlnosti ze dne 21. února 1990, kterým byl KPR postoupen v záležitosti Alexandra Ereta trestní spis, včetně zprávy tohoto ministerstva k této věci, z níž vyplývá, že žádost o milost Alexandru Eretovi podal jeho otec;
- kopii sdělení KPR pro prezidenta republiky Václava Havla, který svým podpisem ze dne 2. května 1990 potvrdil návrh Alexandru Eretovi milost neudělit.

To je vše, co se v Archivu KPR k této věci podařilo nalézt. Ke zbývajícím částem žádosti je vydáno samostatné rozhodnutí.

JUDr. Václav Pelikán

ředitel Odboru legislativního a právního

Přílohy: 2

JUDr. Václav
Pelikán

Digitálně podepsal
JUDr. Václav Pelikán
Datum: 2023.08.31
13:17:51 +02'00'

V Praze dne 21. února 1990
M - 98/90

KANCELÁŘ PREZIDENTA ČSSR
-2. III. 90*300410/90
PŘILO: *4/102* REF: *300219/89 Vyř. 109793/89*
400

Vážený pane,

ve věci žádosti o milost pro Alexandra Ereta podávám tuto zprávu:

Alexandr E r e t , narozený 24. 9. 1968 v Praze, svobodný, absolvent střední školy, dříve netrestaný, posledně trvale bytem Praha 1, Ostrovní 26, přechodně Praha 9, Krátkého 10, nyní v nápravně výchovném ústavu v Ostrově, okres Karlovy Vary.

Rozsudkem městského soudu v Praze ze dne 7. 7. 1988 sp. zn. 3 T 7/88, ve znění rozsudku Nejvyššího soudu ČSR ze dne 26. 1. 1989 sp. zn. To 12/88, byl uznán vinným pokusem trestného činu záškodnictví podle § 8 odst. 1 § 95 odst. 1 písm. a) tr. zák., trestnými činy poškozování majetku v socialistickém vlastnictví podle § 136 odst. 1 písm. a) tr. zák., výtržnictví podle § 202 odst. 1 tr. zák., podpory a propagace fašismu podle § 260 odst. 1 tr. zák., pokusem trestného činu znásilnění podle § 8 odst. 1 § 241 odst. 1, odst. 2 písm. b) tr. zák., trestným činem pohlavního zneužívání podle § 242 odst. 1 tr. zák., ohrožování mravní výchovy mládeže podle § 217 písm. b) tr. zák. a trestnými činy výtržnictví podle § 202 odst. 1 tr. zák. a nedovoleného ozbrojování podle § 185 odst. 1 písm. b) tr. zák.

Trestných činů se dopustil tím, že

dne 3. 4. 1987 se spoluodsouzenými Antonínem Mundokem a mladistvým Petrem Havelkou s cílem vykolejit vlak na výjezdu ze železniční stanice Praha-Vysočany umístil na levé ze tří kolejí ve směru na Lysou nad Labem větší počet kamenů o velikosti od 10 do 20 cm, které však byly způsobilé tento jejich záměr přivodit jen u vlakové soupravy motorových vozů, které v uvedenou dobu místem neprojížděly;

ve dnech 14. 3., 21. 3., a 4. 4. 1987 s týmiž spoluodsouzenými v průběhu jízd vlakem z Lysé nad Labem do Prahy-Vysočan demoloval zařízení vagonů ČSD tak, že ulamoval a vytrhával sedačky, opěradla

a opěrky, probodával sedačky, čímž způsobil ČSD-Severozápadní dráha škodu ve výši nejméně 9.237,- Kčs.

V době nejméně od ledna 1987 do konce června 1987 sám před svými spolužáky a před spoluodsouzenými Mundokem a ml. Havelkou, obhajoval přednosti nacismu, vyzdvihoval rasovou teorii tak, jak byla prosazována v nacistickém Německu, včetně zřízení a existence koncentračních táborů a dále před nimi projevoval a šířil rasové výhrady proti občanům cikánského původu a ve stejném jednání pokračoval v září a říjnu 1987 po vzetí do vazby ve věznici č. 1 v Praze 6 před Karlem Hanzlíčkem, Jiřím Prokopcem a Jaroslavem Ernigerem;

v době nejméně od konce roku 1983 do přesně nezjištěného dne roku 1986 sám v bytě své matky Boženy Eretové v Praze 9, nejméně v pěti případech bitím, taháním za vlasy, kopáním do slabin a kroucením rukou nutil k souloži svou nezletilou sestru Helenu Eretovou, narozenou 25. 5. 1973, avšak pro odpor poškozené a nevyvinutost jejich genitálií k souloži nedošlo, a v době nejméně od začátku roku 1987 do července 1987 tamtéž opakovaně osahával na prsou a přirození svou nezl. sestru Helenu Eretovou a pohlavně se tak vzrušoval;

v přesně nezjištěné dny v měsíci červnu 1986, srpnu 1986 a září 1986 se spoluodsouzeným ml. Havelkou vyrobil ve třech případech výbušnou směs travexu a cukru o hmotnostech 1,5 kg, 3 kg a 5 kg, naplnil jimi tři prázdné hasící přístroje, které umístil v betonových rourách poblíž estakády ve Vysočanské ulici v Praze 9, pod vodu v rybníku u této estakády a třetí v kolektoru plynového potrubí pod touto estakádou a takto vyrobené nálože postupně pomocí hořící prskavky přivedl k výbuchu.

Alexandru Eretovi byl uložen nepodmíněný trest odnětí svobody v trvání 7 roků a trest propadnutí věcí, a to 6 sešitů s protirómskou tematikou a magnetofonové kazety s nahrávkou "nesmrtelný Lakatoš".

Podle čl. I odst. 1 písm. d) amnestie ze dne 27. 10. 1988 mu byla usnesením městského soudu v Praze ze dne 3. 7. 1989 prominuta

část trestu odnětí svobody v trvání 2 roků a podle čl. VI odst. 1 písm. b), odst. 2 amnestie z 1. 1. 1990 mu byla usnesením okresního soudu v Liberci ze dne 10. 1. 1990 prominuta další část trestu odnětí svobody v trvání 1 roku.

Trest odnětí svobody vykonává se započtením vazby od 29. 7. 1987.

Žádost o milost pro odsouzeného podal jeho otec Ladislav Eret, který se dle sdělení správy pasů a víz zdržuje v cizině od 26. 3. 1979 se souhlasem československých úřadů a současně byl propuštěn z československého státního svazku.

Žádost odůvodnil zdravotním stavem odsouzeného, který trpí bronchitidou a srdeční slabostí, tím že dle názoru žadatele neměl odsouzený v socialistické společnosti odpovídající dětství a tím, že výkon trestu považuje pro odsouzeného za doživotní vězení. Žádá prominutí zbytku trestu odnětí svobody a umožnění odsouzenému vycestovat z ČSSR a propustit jej ze státního svazku.

Náčelník nápravně výchovného ústavu Ostrov, okres Karlovy Vary, sdělil, že odsouzený zde vykonává trest od 12. 1. 1990, jeho pracovní morálku zatím nelze hodnotit, stejně tak jako jeho chování. Návrh náčelníka NVÚ na podmíněné propuštění podáván nebude, není ani zavedeno řízení na základě žádosti odsouzeného.

Před umístěním v NVÚ Ostrov vykonával odsouzený trest v NVÚ Liberec. Náčelník NVÚ Liberec sdělil, že pracovní morálka odsouzeného byla dobrá, rovněž v dodržování pořádku a kázně se odsouzený nedopustil hrubého porušení. Podle znaleckého posudku se u odsouzeného projevuje psychopatie s neurotickými projevy, polymorfní sexuální deviace s převahou sadistických tendencí, homosexuální orientace a pyromanické projevy. Odsouzenému bylo proto též uloženo ochranné sexuologické léčení v ústavní formě, bez něhož by dle názoru znalců nebylo možné vyloučit budoucí recidivu i závažnější trestné činnosti. Odsouzený má výrazné agresivní povahové rysy v sexuální i nesexuální oblasti. Agresivita u něho zůstává mnohdy

latentní a to nikoliv z rozumových nebo morálních příčin, ale ze strachu z trestu. Kořeny jeho nacistické ideologie tedy leží jinde, než ve zvláštnostech jeho sexuálního vývoje, a to v otcovské výchově, povahové bezcitnosti, amorálnosti, agresivitě a hysteričnosti.

Obvodní národní výbor v Praze 1 sdělil, že v místě trvalého bydliště odsouzeného k němu nebyly zjištěny žádné informace, neboť se odsouzený na této adrese v podstatě nezdržoval. V příslušné komisi národního výboru nebyl odsouzený pro přestupek projednáván.

Náčelník Místního oddělení VB v Praze 1 sdělil, že do místa trvalého bydliště odsouzený docházel pouze za svým dědou, většinou přišel s přáteli, se kterými rušil noční klid a socialistické soužití. Kromě záznamů týkajících se projednávané trestné činnosti nemá odsouzený v evidenční kartě záznam.

Náčelník Místního oddělení VB Vysočany v Praze 9 sdělil, že v místě přechodného bydliště, kde odsouzený žil se svou matkou a sestrou, nepožíval dobré pověsti. Do bytu si vodil návštěvy, rušil noční klid, tropil výtržnosti, stýkal se s kriminálně závadovými osobami, ke spolunájemníkům se choval povýšeně, projevoval fašistické názory.

Střední průmyslová škola v Příbrami sdělila, že odsouzený zde maturoval v květnu 1987. Patřil mezi nejlepší žáky ve třídě, mezi nejoblíbenější předměty patřily u odsouzeného metody geologického průzkumu, geologie technická a hydrogeologie. V kolektivu se výrazně neprojevoval, byl spíše samotářský. Byl vychováván od roku 1979 matkou, neboť otci odsouzeného bylo v roce 1979 povoleno vystěhování. Odsouzený se svým otcem udržoval písemný i osobní styk. Odsouzenému bylo vzhledem k jeho studijním výsledkům doporučeno studium na Vysoké škole báňské v Ostravě.

S odsouzeným Eretem byli za obdobnou trestnou činnost odsouzeni Antonín Mundok k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 10 roků a Petr Havelka k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 5 roků. K podmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 18 měsíců byla odsouzena matka odsouzeného Božena Eretová za trestný čin

ohrožování mravní výchovy mládeže. Jejich žádosti o milost ministerstvu spravedlnosti ČSR nedošly.

Odsouzenému Eretovi byla část trestu odnětí svobody prominuta amnestií z 27. 10. 1988 a z 1. 1. 1990; vzhledem k výhradě prezidenta republiky ji předkládám k rozhodnutí stran zbytku trestu.

S pozdravem

příloha

tr. spis 3 T 7/88 - 23 svazky

Vážený pan

JUDr. Josef L ž i č a ř
vedoucí Kanceláře prezidenta republiky

P r a h a - H r a d

Informace k žádosti o milost pro Alexandra E r e t a .

Ministryně spravedlnosti předkládá panu prezidentovi zprávu k žádosti o milost pro Alexandra Ereta odsouzeného pro pokus trestného činu záškodnictví a trestné činy poškozování majetku v socialistickém vlastnictví, výtržnictví, podpory a propagace fašismu, pokus trestného činu znásilnění, trestné činy pohlavního zneužívání, ohrožování mravní výchovy mládeže, výtržnictví a nedovoleného ozbrojování.

Alexandr E r e t , 21 roků starý, svobodný, absolvent střední školy, dříve netrestaný, posledně trvale bytem Praha 1, Ostrovní 26, přechodně Praha 9, Krátkého 10, t.č. v NVÚ Ostrov, okr. Karlovy Vary.

Rozsudkem městského soudu v Praze ze dne 7.7.1988, ve znění rozsudku Nejvyššího soudu ČR ze dne 26.1.1989 byl odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 7 roků a trestu propadnutí věcí, 6 sešitů s protirómskou tematikou a magnetofonové kazety s nahrávkou "nesmrtelný Lakatoš".

Na základě amnestie z 27.10.1988 mu byla prominuta část trestu odnětí svobody v trvání 2 roků.

Usnesením okresního soudu v Liberci z 10.1.1990 mu byla na základě amnestie z 1.1.1990 prominuta další část trestu v trvání 1 roku. V tomto případě bylo rozhodováno podle čl. VI odst. 1 písm. b) odst 2 amnestie, vzhledem k tomu, že A. Eret byl odsouzen pro pokus trestného činu znásilnění ženy mladší patnácti let.

Trest odnětí svobody vykonává se započtením vazby od 29.7.1987.

Trestné činnosti se dopustil tím, že

dne 3.4.1987 se spoluodsouzenými Antonínem Mundokem a mladistvým Petrem Havelkou s cílem vykolejit vlak na výjezdu ze železniční stanice Praha-Vysočany umístil na levé ze tří kolejí ve směru na Lysou nad Labem větší počet kamenů o velikosti od 10 do 20 cm, které však byly způsobilé tento jejich záměr přivodit jen u vlakové soupravy motorových vozů, které v uvedenou dobu místem neprojížděly;

ve dnech 14.3., 21.3. a 4.4.1987 s týmiž spoluodsouzenými v průběhu jízd vlakem z Lysé nad Labem do Prahy-Vysočan demoloval zařízení vagonů ČSD tak, že ulamoval a vytrhával sedačky, opěradla a opěrky,

probodával sedačky, čímž způsobil ČSD-Severozápadní dráha škodu ve výši nejméně 9.237,- Kčs.

V době nejméně od ledna 1987 do konce června 1987 sám před svými spolužáky a před spoluodsouzenými Mundokem a ml. Havelkou, obhajoval přednosti nacismu, vyzdvihoval rásovou teorii tak, jak byla prosazována v nacistickém Německu, včetně zřízení a existence koncentračních táborů a dále před nimi projevoval a šířil rasové výhrady proti občanům cizího původu a ve stejném jednání pokračoval v září a říjnu 1987 po vzetí do vazby ve věznicí č. 1 v Praze 6 před Karlem Hanzlíčkem, Jiřím Prokopcem a Jaroslavem Ernigerem;

v době nejméně od konce roku 1983 do přesně nezjištěného dne roku 1986 sám v bytě své matky Boženy Eretové v Praze 9, nejméně v pěti případech bitím, taháním za vlasy, kopáním do slabin a kroucením rukou nutil k souloži svou nezletilou sestru Helenu Eretovou, nar. 25.5.1973, avšak pro odpor poškozené a nevyvinutost jejich genitálií k souloži nedošlo, a v době nejméně od začátku roku 1987 do července 1987 tamtéž opakovaně osahával na prsou a přirození svou nezletilou sestru Helenu Eretovou a pohlavně se tak vzrušoval;

v přesně nezjištěné dny v měsíci červnu 1986, srpnu 1986 a září 1986 se spoluodsouzeným ml. Havelkou vyrobil ve třech případech výbušnou směs travexu a cukru o hmotnostech 1,5 kg, 3 kg a 5 kg, naplnil jimi tři prázdné hasicí přístroje, které umístil v betonových rourách poblíž estakády ve Vysočanské ulici v Praze 9, pod vodu v rybníku u této estakády a třetí v kolektoru plynového potrubí pod touto estakádou a takto vyrobené nálože postupně pomocí hořící prskavky přivedl k výbuchu.

Žádost o milost pro odsouzeného podal jeho otec Ladislav Eret, který se podle sdělení správy pasů a víz zdržuje v cizině od 26.3.1979 se souhlasem československých úřadů a současně byl propuštěn z čs. státního svazku.

Otec odsouzeného v žádosti o milost jednak poukazuje na problémy se zdravotním stavem syna, který trpí bronchitidou a srdeční slabostí dále poukazuje na to, že syn neměl v socialistické společnosti odpovídající dětství a na to, že výkon trestu považuje pro odsouzeného za doživotní vězení. Žádá o prominutí zbytku trestu a umožnění odsouzenému vycestovat z ČSFR.

Náčelník NVÚ Ostrov, okr. Karlovy Vary, sdělil, že odsouzený zde vykonává trest od 12.1.1990, jeho pracovní morálku zatím nelze hodnotit, stejně tak jako jeho chování. Návrh náčelníka NVÚ na podmíněně propuštění podáván nebude, není ani zavedeno řízení na základě žádosti odsouzeného.

Před umístěním v NVÚ Ostrov vykonával odsouzený trest v NVÚ Liberec. Náčelník NVÚ Liberec sdělil, že pracovní morálka odsouzeného byla dobrá, rovněž v dodržování pořádku a kázně se odsouzený nedopustil hrubého porušení. Podle znaleckého posudku se u odsouzeného projevuje psychopatie s neurotickými projevy, polymorfní sexuální deviace s převahou sadistických tendencí, homosexuální orientace a pyromanické projevy. Odsouzenému bylo proto též uloženo ochranné sexuologické léčení v ústavní formě, bez něhož by dle názoru znalců nebylo možné vyloučit budoucí recidivu i závažnější trestné činnosti. Odsouzený má výrazné agresivní povahové rysy v sexuální a nesexuální oblasti. Agresivita u něho zůstává mnohdy latentní a to nikoliv z rozumových nebo morálních příčin, ale ze strachu z trestu. Kořeny jeho nacistické ideologie tedy leží jinde, než ve zvláštnostech jeho sexuálního vývoje, a to v otcovské výchově, povahové bezcitnosti, amorálnosti, agresivitě a hysteričnosti.

Obvodní národní výbor v Praze 1 sdělil, že v místě trvalého bydliště odsouzeného k němu nebyly zjištěny žádné informace, neboť se odsouzený na této adrese v podstatě nezdržoval. V příslušné komisi národního výboru nebyl odsouzený pro přestupek projednáván.

Náčelník MO VB v Praze 1 sdělil, že do místa trvalého bydliště odsouzený docházel pouze za svým dědou, většinou přišel s přáteli, se kterými rušil noční klid a socialistické soužití. Kromě záznamů týkajících se projednávané trestné činnosti nemá odsouzený v evidenční kartě záznam.

Náčelník MO VB Vysočany v Praze 9 sdělil, že v místě přechodného bydliště, kde odsouzený žil se svou matkou a sestrou, nepožíval dobré pověsti. Do bytu si vodil návštěvy, rušil noční klid, tropil výtržnosti, stýkal se s kriminálně zavadovými osobami, ke spolunájemníkům se choval povýšeně, projevoval fašistické názory.

Střední průmyslová škola v Příbrami sdělila, že odsouzený zde maturoval v květnu 1987. Patřil mezi nejlepší žáky ve třídě, mezi nejoblíbenější předměty patřily u odsouzeného metody geologického průzkumu, geologie technická a hydrogeologie. V kolektivu se výrazně neprojevoval, byl spíše samotářský. Byl vychováván od roku 1979 matkou, neboť otcí odsouzeného bylo v roce 1979 povoleno vystěhování. Odsouzený se svým otcem udržoval písemný i osobní styk. Odsouzenému bylo vzhledem k jeho studijním výsledkům doporučeno studium na Vysoké škole báňské v Ostravě.

S odsouzeným Eretem byl za obdobnou trestnou činnost spáchanou více skutky než u A. Ereta odsouzen Antonín Mundok k trestu odnětí svobody v trvání 10 roků a Petr Havelka k trestu odnětí svobody v trvání 5 roků. K podmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 18 měsíců byla odsouzena matka Alexandra Ereta Božena Eretová za trestný čin ohrožování mravní výchovy mládeže. Jejich žádosti o milost ministerstvu spravedlnosti ČR ani Kanceláři prezidenta ČSFR nedošly.

Ministryně spravedlnosti se k žádosti o milost nevyjádřila.

Odsouzený se sám i spolu s dalšími pachateli dopouštěl závažné trestné činnosti. Maximálně vysoký stupeň nebezpečnosti pro společnost spatřoval soud v jednání odsouzeného, které bylo kvalifikováno jako trestný čin podpora a propagace fašismu. Dokázal rozsáhle argumentovat znalostmi fašistických ideí a obhajovat je nejen mezi svými spolužáky, ale dokázal získat dva mnohem prostší, ale o to více oddané spoluodsouzené Mundoka a Havelku. Dovedl využít jejich touhy po dobrodružství a militantních sklonů líčením fašistických bojůvek, které pak oba spolupachatelé iniciativně napodobovali při trestné činnosti, které se A. Eret neúčastnil. Nebylo zjištěno, že by odsouzený Eret spoluodsouzené nějak konkrétně podněcoval, bylo však zjištěno, že byl od nich rámcově informován o způsobených škodách a z pozice určité autority jejich jednání schvaloval a ve správnosti jednání je utvrzoval tím, že je přirovnával k nacistickým vojákům.

Vysoký stupeň nebezpečnosti vykazovala i jeho trestná činnost vůči vlastní sestře. Jeho útoky na sestru se opakovaly ve velmi dlouhém časovém období v relativně krátkých intervalech, přes odpor své sestry a později nedbal ani výhrad matky a některých útoků se dopouštěl i v její přítomnosti. Soud při hodnocení tohoto jednání

bral však v úvahu, že se této trestné činnosti dopouštěl pod vlivem sexuální deviace což se odrazilo při rozhodování o výši trestu.

Odsouzený pochází z rodiny stavebního technika, který se v roce 1979 vystěhoval do Rakouska; z trestního spisu vyplývá, že zřejmě žije z podpory pro nezaměstnané. Po ukončení základní školy vystudoval odsouzený střední průmyslovou školu geologickou v Příbrami. Po studijní stránce byl hodnocen velmi dobře, k chování měli učitelé pouze nepodstatné výhrady. Po ukončení studia byl přijat na Vysokou školu báňskou v Ostravě, kam však s ohledem na vzetí do vazby již nenastoupil.

Alexandru Eretovi byl uložen trest odnětí svobody ve spodní polovině zákonné trestní sazby u trestného činu záškodnictví, když jeho jednání bylo kvalifikováno jako pokus tohoto trestného činu. Trestní sazba zde činí rozpětí od 5 do 12 let odnětí svobody, stejné rozpětí trestní sazby je také u trestného činu znásilnění, kterého se odsouzený dopustil ve stádiu pokusu.

Výkon trestu odsouzený nastoupil dne 29.7.1987 a amnestiemi z roku 1988 a 1990 mu byly prominuty části trestu v celkovém trvání 3 roků. Konec trestu nastane 29.7.1991, odsouzený má však možnost po výkonu dvou třetin již zkráceného trestu podat žádost o podmíněné propuštění, lhůta k podmíněnému propuštění proběhla dne 29.3.1990.

Vzhledem k charakteru trestné činnosti a skutečnosti, že odsouzenému byl trest odnětí svobody již výrazně zkrácen na základě amnestií a odsouzený má sám možnost dosáhnout dalšího zmírnění trestu odnětí svobody podáním žádosti o podmíněné propuštění, panu prezidentovi doporučujeme, aby Alexandru Eretovi milost neudělil.

V Praze dne 2.5. 1990

Václav
Hlaváč

V Praze dne 24. dubna 1990